

Het Chinese geheime verenigingsleven

R.H. van Gulik – Diplomatiek rapport; Chungking, 2 april 1946

法官狄

RECHTERTIE.NL

© 2011

De Westerse waarnemer wordt meestal zozeer in beslag genomen door het volgen van het steeds wisselende Chinese politieke schouwtoneel, dat men licht vergeet dat dit kaartenhuis rust op een hecht en onveranderlijk fundament. Dit is het oude Chinese leven, dat ook in deze bewogen tijden ongestoord in de eeuwen-oude banen voortgaat.

Dat het, ook thans nog, dit oude Chinese leven is dat een beslissende invloed uitoefend op Chinese regering en maatschappij, moge worden aangetoond door een bespreking van één der minder bekende aspecten der oude Chinese maatschappij, namelijk het wezen der Chinese geheime verenigingen.

De geheime verenigingen zijn in wezen een logisch gevolg van het gemis aan rechtszekerheid in de Chinese maatschappij, en de luttele bescherming die het Chinese individu gedurende de eeuwen van zijn regering ontving. In een maatschappelijk bestel waar zo weinig rechtszekerheid bestaat, dat men er steeds de voorkeur aan geeft verschillen onder elkaar door bemiddeling van familieleden, vrienden of buren op te lossen en zich slechts in het aller-uiteerste geval, wanneer alle pogingen tot een oplossing gefaald hebben, wendt tot de rechterlijke of administratieve autoriteiten, ontstaat natuurlijkerwijs de tendenz tot het vormen van groepen, verbonden door een gemeenschappelijk belang. Door nauwe onderlinge samenwerking en wederkerig hulpbetoon tracht men een zekere mate van veiligheid voor persoon en bezit, een veiligheid welke in de Chinese maatschappij door de overheid niet gewaarborgd werd of wordt.

Men vindt derhalve in China sedert eeuwen het clan-verband, dat alle leden van eenzelfde familie omvat, het gilde, hetwelk alle beoefenaars van hetzelfde ambacht of dezelfde tak van handel en bedrijf verbindt, de handelsvereniging, enz. Dit zijn openbare verenigingen, welke bestaan aan de overheid bekend is en welke door deze worden gewaardeerd, daar zij de regering veel administratief werk besparen en bovendien gewoonlijk gul bijdragen aan inzamelingen voor publieke werken etc. Daar echter waar het lokaal bestuur met meer dan de gebruikelijke willekeur optreedt en de overheid de bevolking al te zeer uitzuigt, vormt het volk groepen waarvan leden alleen verbonden zijn door het gemeenzaam verlangen zich, zo nodig met geweld, van de locale ambtelijke tyrannie te bevrijden. Zulke verenigingen waren vanzelfsprekend geheim, nieuwe leden werden

door een bloedseed tot trouw aan de vereniging en absolute geheimhouding gebonden, zij leerden geheime tekens waardoor zij elkaar konden herkennen.

De leden oefenen zich in het geheim op afgelegen plaatsen in de wapenhandel en zijn militair georganiseerd. Tegen de tijd dat zulk een bond voor actie gereed is, maakt hij zijn aanwezigheid aan de overheid bekend door onheilspellende tekenen, de gehate ambtenaar vindt 's ochtends een dolk op zijn hoofdkussen, of, in ernstige gevallen, het afgehouden hoofd van een satelliet. Meestal kiest de betrokken ambtenaar dan de wijste partij en dient bij zijn superieuren een verzoek tot overplaatsing in "wegens gezondheidsredenen". Wanneer dan het doel van de locale bevolking bereikt is, lost de geheime vereniging zich gaandeweg op, of wordt geïncorporeerd in één der reeds bestaande grotere geheime bonden.

Deze grote geheime bonden tellen niet zelden miljoenen leden, en strekken zich uit over één of meer provincies. Hun geschiedenis gaat terug tot een ver verleden.

Toen, bijvoorbeeld, in de dertiende eeuw Khabilai Khan met zijn Mongoolse horden geheel China onderworpen had, vormde een groep Chinese patriotten de Witte Lotus Vereniging. Deze geheime vereniging beoogde alle vader-

Op pagina 145–6 van *Een man van drie levens* beschrijft Carl Barkman een episode die zich afspeelde in Chungking in 1946. Van Gulik kreeg een fikse uitbrander van zijn baas, ambassadeur Lovink, over zijn werktijden en zijn gebrek aan productie. De volgende dag schreef Van Gulik in één adem een rapport waarover Barkman het volgende zegt:

Lovink bleek na lezing van het rapport in alle staten van verrukking te zijn.

Van Gulik hoefde voorlopig niets meer te doen, en kwam weer dagelijks om elf uur of, als hij de ambassade erg goed gezind was, om half elf op kantoor. Hij had 'aus einem Guss' een buitengewoon belangwekkend en origineel rapport geschreven, dat in onze buitenlandse dienst het standaardwerk werd over de Chinese geheime verenigingen.

Dit nummer van de nieuwsbrief bevat het complete originele rapport, zonder aanpassingen of verbeteringen.

landslievende Chinezen, zonder onderscheid van rang of stand, te organiseren in een ondergrondse verzetsbeweging van nationale omvang, gericht tegen de vreemde overheersers. De leden werden ingewijd bij een Boeddhistische ceremonie, leerden toverspreuken die hun onkwetsbaar zouden maken en werden tevens geoefend in de wapenhandel. Deze bond boekte verschillende militaire successen. Nadat de Mongoolse dynastie omvergeworpen was, bleef de vereniging voortbestaan als een soort vereniging tot wederzijdse hulp. Tegen het einde van de Ming dynastie (1368-1644), toen het Chinese volk steeds meer door een corrupte hof-kliek werd onderdrukt, hernam de Witte Lotus Vereniging haar politiek karakter en de leden gingen ijveren voor een omverwerping van de dynastie. Hun plannen werden echter verraden en tienduizenden leden werden met hun gehele familie door de regering terechtgesteld. De bond bloeide echter in het geheim voort. In de 18de eeuw trachtte de Witte Lotus de Manchu dynastie omver te werpen, maar deze opstanden werden met weergalozе wreedheid door de Manchu generaals onderdrukt. In de 19de eeuw echter begon de bond in de Provincie Shantung wederom met een anti-dynastieke beweging. Deze werd door de Manchu autoriteiten te Peking handig in anti-buitenlandse banen geleid; het hof moedigde de beweging aan en deze ontaarde in de bekende Bokser Opstand van 1900. Deze bond bestaat ook thans nog, maar draagt een mystiek karakter; op politiek terrein is zij overvleugeld door andere geheime verenigingen.

De Witte Lotus floreerde vooral in Noord en Midden China. In West China bestond de Ko-lao-hui of "Oudere Broeder vereniging", in Zuid China de San-ho-hui (in Nederlands-Indië bekend als het Drie-vinger Verbond) Santien-hui, en langs het Keizerlijk Kanaal en de Z.O. kust van China de Hung-pang "Rode Bond", en de Ch'ing-pang of "Blauwe Bond". Wat oogmerk en organisatie betreft waren deze bonden allen gelijk. Hun doel was in de eerste plaats onderlinge hulp, de beveiliging van gemeenschappelijke belangen en de veiligstelling van persoon en bezit. In de gecompliceerde Chinese maatschappij betekent dit dat de ledenlijst van een geheime vereniging een bont beeld geeft, naast goede burgers vindt men daar ook rovers en bandieten-leiders. Indien bijvoorbeeld een koopman met een grote som gelds of kostbare goederen bij zich, een langere reis door het binnenland moest ondernemen, kan hij niet op de bescherming van de lokale autoriteiten rekenen; het is niet hun taak reizigers op afgelegen wegen te beschermen.

De koopman gaat dus, alvorens zijn reis te beginnen, een bezoek brengen bij de lokale afdeling van een geheime vereniging; hij geeft daar de waarde op van wat hij denkt mede te nemen, betaalt een zeker percentage als afkoop-som en krijgt daarvoor een kwitantie. Gewapend met dit document kan hij met een gerust

hart op reis gaan: op vertoon van dit stuk zullen de rovers en bandieten die hij onderweg tegenkomt hem niet alleen ongemoeid laten, maar hem zelfs helpen als gidsen en hem zonnodig betrouwbare draag-koelies bezorgen. In elk dorp en elke stad waar hij moet verblijven zorgen andere "broeders" weer voor een veilig onderdak en komen tussenbeide wanneer een hebzuchtig lokaal ambtenaar hem een "vrijwillige bijdrage" voor één of ander denkbeeldig doel wil afpersen.

Gedurende de Manchu dynastie hadden de bonden in de tweede plaats ten doel de administratie van de Manchu overheersers te saboteren en een beweging te organiseren om het gehele land van het Manchu juk te bevrijden. Ik noem dit nationalistische doel in de tweede plaats, aangezien in de bonden commerciële overwegingen dikwerf zwaarder wogen dan vaderlandsliefde. Niemand minder dan Dr. Sun Yat-sen zegt in zijn "Drie Volksbeginselen", de Bijbel van het moderne China het volgende over een Chinese generaal in dienst van de Manchu's, die een geheime vereniging aan de gehate dynastie dienstbaar maakte.

"When Tso Tsung-t'ang was leading (Government) troops to suppress (the) Sinkiang (rebellion), he started from Hankow across the Yangtze river in the direction of Sian, with a large number of Runan and Huai Valley troops. At that time the revolutionary societies in the Pearl River Valley were called the San-ho-hui (Triad Order), and the societies in the Yangtze Valley the Ko lao-hui (Elder Brother Society). The leader of the latter order had the title of "Great Dragon Head". A certain Great Dragon Head committed a lawless deed in the lower Yangtze and fled to Rankow. The Manchu postcouriers carried news very fast, but the Ko-lao-hui horsemen were still faster. When General Tso Tsung-tang was on his way, he one day noticed his army falling in of its own accord and forming a long line of several miles. He was much puzzled. Before long, he received a communication from the Vice-roy of the two Kiangs (the Provinces Kiangsi and Kiangsu), saying that a notorious bandit chief was fleeing from Rankow to Sian and asking him to arrest the fugitive. General Tso had no way to carry out the order immediately, so he considered it as so much official paper and put the matter aside. Then he observed a serious commotion in the long army line and heard all the soldiers saying that they were going to welcome the "Great Dragon Head", which nonplused him all the more. But when he found out that the Great Dragon Head whom the soldiers were getting ready to meet was none other than the bandit chief that the Vice-roy wanted him to arrest, he became extremely agitated and immediately asked his secretary: "What is this Ko-lao-hui I hear about? And what is the relation of its Great Dragon Head with the bandit chief?" The secretary answered: "In our army, from private soldiers up

to the highest officers, every man is a member of the Ko-lao-hui". General Tso asked: "then how can I keep my army together?" His secretary replied: "The only way to keep the army intact is for you to become the Great Dragon Head. If you refuse, there is no hope of our marching on Sinkiang".

General Tso could think of no better method, he held an outdoor council and became the Great Dragon Head, bringing all the secret society under his command, and subsequently he could pacify the Province of Sinkiang".

Hoewel in dit geval een geheime vereniging dus voor de Manchus werkte, noemt Dr. Sun deze verenigingen in het algemeen toch de "Guardians of Chinese nationalisme". Dit is niet onjuist, want niettegenstaande hun commercieel karakter bleven de geheime bonden toch de haarden waar het verzet tegen de Manchus voortsmeeulde. De Revolutie van 1911 was hoofdzakelijk het werk der geheime bonden en wel meer in het bijzonder T'ung-meng-hui de voorloper van de huidige partij die China regeert, Kuo-min-tang.

De T'ung-meng-hui was een tak van de Ch'ing-pang, de "Blauwe Bond" hierboven vermeld. Aangezien deze bond de vader is van de Kuo-min-tang, moge hier zijn geschiedenis in een paar woorden beschreven.

Het Keizerlijk Kanaal vormt de verbinding tussen Midden China (inclusief de rijke Yangtze Vallei) en de oude hoofdstad Peking in het Noorden. Het was langs dit kanaal, dat de jaarlijkse tribuut-zendingen en belasting in rijst van de provincies met grote trekschuiten naar het noorden werden vervoerd; het was gedurende eeuwen één der belangrijkste verkeersaders van China. Op en langs dit kanaal leefde een min of meer aparte bevolkingsgroep van honderd duizenden, zonet miljoenen zielen, die voor hun levensonderhoud geheel van het kanaal-verkeer afhankelijk waren. Deze lieden waren verenigd in twee geheime verenigingen, de Roode en de Blauwe Bond. De Blauwe Bond omvatte allen die op het water leefden: bootslieden, laadkoelies, matrozen die de schepen voorttrokken, enz. Zij noemden zich "blauw" omdat de houten staaf die de sleep-koelies voor de borst droegen bij het trekken van de boten, blauw gekleurd was. Zij die langs de oevers van het kanaal werkten, zoals postmeesters, politie-wachten, hotel-, restaurant- en bordeel-houders, winkeliers die aan hen leverden, enz. waren verenigd in de Rode Bond; "Rood" naar aanleiding van het feit dat de kanaalwachters rode staven droegen als symbool van hun ambt. Deze beide bonden waren zo doelmatig georganiseerd, dat het kanaal-verkeer steeds met merkwaardige vlotheid verliep, de Keizerlijke zendingen snel en veilig hun bestemming bereikten en hoge Manchu en Chinese ambtenaren met hun gevolg veilig van en naar de hoofdstad reizen. Het was dan ook daarom, dat de Manchu regering, hoewel zij vanzelfsprekend de bonden nooit

officieel erkende, hun niet alleen toleerde maar ook vreesde en toeliet dat zij tolleren hieven en een percentage van de rijst en andere goederen die het kanaal passeerden voor zich opeisten. Immers zonder de medewerking van deze bonden zou deze levenslijn van de Manchu regering onmiddellijk volkomen worden verbroken. De bonden werden steeds rijker en machtiger, hun invloed breidde zich uit ver buiten de kanaal-zone. In de 19de eeuw waren vrijwel alle scheepslieden in het Meer-district in Midden China, langs de rivieren en in de havensteden van Z.O. China, lid van de Blauwe Bond. Aangezien het merendeel van de Chinese immigranten in Nederlands-Indië van de Z.O.kust van China stamt, was de Blauwe Bond of zijn onderafdelingen ook zeer machtig in Nederlands-Indië; voor bijzonderheden hieromtrent moge ik verwijzen naar het rapport van de heer Bruineman, omstreeks 1924, hoofd van het bureau voor Chinese zaken te Batavia, getiteld "Het wezen Van het Chinese Geheime verenigingsleven in Nederlands-Indië. Dit rapport was destijds dan ook aanleiding voor de Nederlands Indische regering strenge maatregelen te nemen tegen de terrorisatie van de Chinese bevolking door deze geheime organisaties.

Zowel de Rode als de Blauwe Bond waren uitnemend georganiseerd, zij vormden als het ware een "imperium in imperio", met hun eigen hiërarchie, eigen rechtspraak en eigen belastingen. Evenals elke geheime vereniging hadden zij een religieuze grondslag, een mengsel van Buddhistische en Taoïstische mystiek, dat de gelijkheid van alle Schepselen leerde, de plicht zijn naaste te helpen en ook enige vage beschouwingen over het leven na de dood. Nieuwelingen werden ingewijd bij een indrukwekkend ceremonieel en elke groep van hen werd onder een "Meester" geplaatst, die hun na de aflegging van een bloedseed de geheime tekenen leerde waardoor leden elkaar onderling konden herkennen (speciale wijze van een theepot aanvatten, bijzondere manier van groeten, enz.). Deze meesters staan weer onder "hsüeh", of "belezenen", die hun verder in de mystieke leer der vereniging inwijdden. Een groep van "Hsüeh" staat wederom onder een "wu" of "verlichte" en een groep van "wu" onder een "t'ung" of "ingewijde". Deze t'ungs vormden de hoogste hiërarchische trap in de vereniging, zij stonden direct onder het Hoofd, de leider van het gehele verenigings-complex. Elke groep in deze hiërarchie had zijn eigen geheime leuzen, eigen ordetekenen en eigen ceremonieel. Maar elke groep was tot absolute gehoorzaamheid verplicht aan elke hogere, terwijl alle groepen tezamen blindelings de bevelen dienden op te volgen van het Hoofd, meestal een mysterieuze figuur die zich geheel op de achtergrond houdt, en wiens identiteit gewoonlijk slechts aan een klein aantal adepten bekend is. De discipline onder de leden wordt gehandhaafd door een soort veem-ra-

den, die met meedogenloze gestrengheid optreden: zij kennen gemeenlijk alleen verminning of de doodstraf.

In het begin van de 18de eeuw kwamen herhaaldelijk moeilijkheden voor tussen de Roden en Blauwe Bond, omdat hun belangen elkaar dikwijls kruisten. Bloedige gevechten waren daarvan het gevolg. In 1740 vond een conferentie plaats tussen drie hoge leden van de twee bonden, waarvan alleen de familie-namen mij bekend zijn, namelijk de heren P'an, Ch'ien en Sun. Zij troffen een vergelijk. Sedertdien is de werkingssfeer van elk der twee bonden nauwkeurig bepaald.

In de laatste jaren van de vorige eeuw namen een aantal leden van de Blauwe Bond, meest intellectuelen, aanstoot aan het toenemend commercieel karakter van de vereniging en haar samenwerken met de Manchu regering. Tot deze "hervormingsgroep" behoorden o.a. Dr. Sun Yat-sen, de jonge Chiang Kai-shek en enige andere studenten. Zij die niet reeds overleden zijn, bekleden thans allen hoge posities in de Kuo-min-tang. Zij beseften al spoedig, dat voor hun werk, China een te gevaarlijk terrein was: zij stonden immers bloot, zowel aan aanslagen van de geheime agenten der Manchu regering, als aan de tegenwerking van sommige van hun eigen medeleden. Zij weken daarom naar het buitenland uit en vestigden een onderafdeling van de Blauwe Bond in Japan met takken in Singapore, Honolulu en San Francisco, kortom overal waar een groot aantal Chinezen gevestigd was. Aangezien het merendeel van de Chinezen in het buitenland uit Z.O.China stamt, waar de loyaliteit tegenover de in 1644 door de Manchus verdreven Ming dynastie meer leefde dan in het Noorden, vonden hun ideeën hier veel ingang. Rijke overzee-Chinezen voorzagen hen van fondsen en spoedig had deze groep jongeren een grote aanhang. Bekeerde "broeders" keerden in het geheim naar China terug en worven leden onder de "meesters" en "belezenen". De Manchu regering zette een prijs op het hoofd van Dr. Sun Yat-sen en trachtte tevens langs allerlei wegen het Hoofd van de Blauwe Bond te overreden zijn veto over de beweging uit te spreken.

Over het verloop van deze onderhandelingen is niets bekend, de officiële Manchu-bescheiden zwijgen er vanzelfsprekend over; indien er documenten over bestaan, dan berusten zij in de geheime archieven van de Kuomin-tang. In elk geval was de poging tevergeefs, de bond weigerde tussenbeide te komen. Men mag aannemen dat de bond, beter nog dan het hof te Peking, bekend was met de politieke gisting over geheel China en wist dat de dagen der dynastie geteld waren.

Dr. Sun reisde in Japan, Amerika en Engeland, overal propaganda makend voor de anti-dynastieke beweging. De avonturen die hij op deze peregrinaties beleefde zijn fantastischer dan menige moderne detective roman. Ook de Manchu regering had namelijk haar geheime

agenten onder de Chinezen in het buitenland, en deze trachtten Dr. Sun en zijn aanhangers te ontvoeren of uit de weg te ruimen. Deze ondergrondse strijd tussen de Manchu regeringsagenten en de "broeders", culmineerde aan het einde van de vorige eeuw in de ontvoering van Dr. Sun te Londen door agenten van de Chinese ambassade aldaar; hij werd een week op de Ambassade gevangen gehouden en zou in het geheim naar China worden opgezonden. Hij werd echter door de tussenkomst van Engelse vrienden bevrijd.

In 1905 te Tokyo teruggekeerd, noemde Dr. Sun daar zijn nieuwe "partij" (lees: "tak van de Blauwe Bond") de T'ung-meng-hui ofwel "Vereniging der Gezworenen", met als twee grondbeginselen, ten eerste: Alle Chinese patriotten moeten zich bij de T'ung-meng-hui aansluiten om de Manchu dynastie omver te werpen en ten tweede: China moet een republiek worden. Met het openbaar maken van haar bestaan en het publiek afkondigen van haar beginselen, verloor de T'ung-meng-hui strikt gesproken haar karakter van geheime vereniging, zij was nu een politieke partij geworden. Hoe daarna in 1911 de T'ung-meng-hui de Chinese revolutie ontketende en onder de naam van Kuo-min-tang de leider werd van de jonge Chinese Republiek, is algemeen bekend.

Hier moge echter de aandacht worden gevestigd op enige minder bekende feiten, welke duidelijk aantonen dat de Kuo-min-tang tot op de dag van heden nog de kenmerken draagt van haar oorsprong als tak van de geheime Blauwe Bond. Het is, in de eerste plaats, geen toeval dat de nationale kleur van de Chinese Republiek blauw is en dat de geheime Partijpolitie bekend staat onder de naam van "Blauwhemden". Voorts leggen de Partijinstructies aan alle leden absolute gehoorzaamheid op jegens de leiders van de Partij en het strikt bewaren van "Partij geheimen"; alleen de bloedseed ontbreekt! Voorts heeft de chef van de geheime Kuo-min-tang politie, de "Himmeler" van Chiang Kai-shek's bewind, de schuilnaam Tai Li aangenomen. Tai Li verloor blijkens de laatste berichten, enige dagen geleden het leven bij een vliegongeluk boven Formosa. Letterlijk vertaald betekent deze naam "drager van een strooiedoed". Dit is een toespeling op een kreupelrijm dat voorkomt in de inwijdingsceremonie voor leden van de Blauwe Bond, namelijk:

"Gij rijdt te paard, ik sta aan den weg gedekt door een strooiedoed; Maar wij komen elkaar tegen, dan zult gij afstijgen en mij Uw paard aanbieden. Ik sta aan den weg gedekt door een strooiedoed, gij zit in een draag stoel. Als wij elkaar tegenkomen, zult gij uitstijgen en mij een plaats aanbieden".

Dit rijm komt voor in dat gedeelte van de ceremonie waar de noviet de absolute gelijkheid van alle leden wordt geleerd, onafhankelijk van alle stand en rang in het gewone leven.

Hoewel dus de Kuo-min-tang nog kentekenen draagt van haar oorsprong als geheime vereniging, is, sedert zij zich in 1911 identificeerde met de regering van de Chinese Republiek, de mystieke band met de Blauwe Bond verbroken en staat zij buiten het geheime verenigingsleven. Een los contact blijft echter vanzelfsprekend bestaan door het feit dat Chiang Kai-shek, en vele andere Partij-leiders, onafhankelijk van hun lidmaatschap der Partij, ook nog leden zijn van de Blauwe Bond. De Bond vindt zichzelf ten rechte - veel belangrijker dan de Kuo-min-tang of welke regeringsorganisatie ook en staat tamelijk koel tegenover de Partij; wanneer de Bond zulks nuttig of nodig zou oordelen, zal zij niet schromen de Partij te desavoueren.

Het is wellicht interessant hier een greep te doen uit enige internationale en nationale bekende figuren van het hedendaagse Chinese politieke leven en hun positie ten opzichte van de geheime bonden aan te geven.

Chiang Kai-shek heeft een hoge positie in de mystieke hiërarchie van de Blauwe Bond, maar Tu Yueh-sheng de rijkste handelaar van Shanghai is hoger. Ik weet uit volkomen betrouwbare bron dat Chiang derhalve Tu als "meester" moet aanspreken en dat bij zeldzame gelegenheden waarbij Chiang Kai-shek, de President van China, zijn opwachting mag maken bij de Opperste Leider, de mysterieuze Huang Chin-yung, hij daar, om zo te zeggen, "op handen en voeten" moet binnen komen.

Weng Wen hao, Minister van Economische Zaken en Vice-voorzitter van de Uitvoerende Raad, heeft zijn hoge positie alleen te danken aan zijn grote kwaliteiten en eervolle ambtelijke loopbaan; hij heeft geen relaties met de geheime verenigingen. Dit betekent dat hij staat of valt met de luim van Chiang Kai-shek, en de positie van de Centrale regering. Het schijnt dat hij thans plotseling aftreedt.

Generaal Feng Yu-hsiang, de zogenaamde Christen generaal heeft een hoge positie in de Ko-lao-hui. Dit, tesamen met zijn militaire aanhang maakt dat men hem steeds met grote voorzichtigheid moet behandelen en dat hij een belangrijke figuur blijft, onafhankelijk van alle veranderingen in de Chinese regering. Hij gaat thans een studiereis naar Amerika maken.

Victor Hoo (Hu Shih-tse) gedelegeerde bij de Verenigde Naties stamt uit een zeer oude en invloedrijke Chinese clan, die nauwe relaties heeft met de geheime verenigingen. Afgezien van het feit, dat hij een begaafd en kundig diplomaat is, zal hij alleen reeds door deze achtergrond steeds hoge posities blijven bekleden. Hetzelfde geldt, mutatis mutandis, voor de ex-ambassadeur te Den Haag Wun-sze King (Chin Wen-sze).

De huidige ambassadeur **Tung Lin** heeft zijn positie alleen te danken aan het feit dat hij persoonlijk bevriend is met Dr.K.C.Wu, tot verleden jaar Vice-minister van buitenlandse zaken,

en thans minister van Informatie. Hij heeft noch clan-, noch geheime verenigingen relaties en steunt geheel op zijn gave in het geveel van de Partij leiders te blijven. Mocht de Kuo-min-tang haar invloed verliezen, dan zal hij weer tot zijn oorspronkelijk beroep van schoolmeester moeten terugkeren.

Dr.Wang Shih-chieh, de huidige Minister van Buitenlandse Zaken, behoort tot een oude clan, wiens leden reeds gedurende eeuwen hoge ambtelijke posities hebben bekleed en welke een groot aandeel heeft gehad in de zaken van de Rooden Bond. Zijn positie kan op en neer schommelen met de politieke barometer en de grillen van Chiang Kai shek, maar hij zal altijd een belangrijke figuur blijven.

T.V.Soong, zijn premier van China, heeft allerlei relaties met de geheime bonden, heeft zich zelfs soms kritisch over het geheime verenigingsleven uitgelaten. Hij steunt geheel op Chiang Kai-shek en diens clique (de "Soong Dynastie"), op hulp van de clans of de bonden behoeft hij niet te rekenen. Wanneer hij valt, zal hij diep vallen.

H.H.Kung behoort tot een clan van bankiers en kooplieden uit Shansi die sedert eeuwen nauw betrokken zijn geweest bij de financiële transacties van de geheime verenigingen. Zijn positie is dus zeer sterk; niettegenstaande de publieke opinie reeds enige jaren scherp tegen hem is en het ook in het buitenland niet onbekend is, dat hij zich door allerlei financiële goocheltoeren enorm verrijkt heeft, durft niemand krachtig tegen hem op te treden. Chiang Kai-shek heeft hem wel uit zijn hoge regeringsambten ontzet, maar steeds met grote voorzichtigheid en hij leeft nu in "dignified retirement", terwijl verschillende van zijn vroegere medewerkers in de gevangenis zuchten.

Quo Tai-chi, thans voorzitter Zekerheidsraad der verenigde Naties, heeft een goede clan-achtergrond, maar heeft door zijn lang verblijf buiten China zijn relaties met de leiders van het "Oude China" vrijwel verloren. Aangezien hij echter algemeen erkend wordt als een bekwaam en ervaren diplomaat, is het te verwachten dat hij belangrijke posities in het buitenland zal blijven bekleden, ook al mochten er verschuivingen plaats vinden in de Chinese regering.

Wellington Koo, (Ku Wei-chün) behoort tot een oude koopmansfamilie te Kia-ting (nabij Shanghai), en heeft als zodanig uitstekende relaties met handels-kringen te Shanghai, en elders ook betrekkingen met de Blauwe Bond. Ook al door zijn tweede huwelijk met de dochter van Oei Tjong-ham, de "suiker-koning" van Java, is zijn particuliere positie zeer sterk, en behoeft hij niet bevreesd te zijn voor veranderingen in de politieke constellatie.

Alvorens nader in te gaan op het wezen van de geheime verenigingen en de rol die zij in het hedendaagse China spelen, moge hier eerst met enige voorbeelden worden duidelijk ge-

maakt hoe zij werken en hoe zij zich door de eeuwen heen hebben kunnen handhaven.

Stel het geval dat twee koelies op straat ruzie krijgen en Chen de ander, die wij Pan zullen noemen, met een mes doodsteekt. Chen is koelie in het huis van een rijst-handelaar, Pan hoort bij een kruidenierszaak. Chen maakt zich uit de voeten, en "duikt onder" bij een familie-lid in de omtrek. De familie van Pan wenst retributie, maar weet wel beter dan de zaak bij de politie voort te brengen: deze is niet geïnteresseerd in twisten tussen koelies, daar is niets aan te verdienen. Zij wendden zich eerst tot de werkgever van hun vermoord familie-lid, de kruidenier en deze stelt zich in verbinding met de rijsthandelaar, welke voor Chen verantwoordelijk is en eist namens de familie van Pan een zoengeld. Chen's familie houdt echter vol dat de twist door Pan geprovoceerd was en noch zij noch de rijsthandelaar willen betalen. Nu brengt de kruidenier de zaak voor bij het kruideniers-gilde en een vertegenwoordiger van dit gilde gaat spreken met een vertegenwoordiger van het rijst-handelaars gilde. Ook op dit niveau echter kan de kwestie niet bevredigend worden geregeld (hetgeen overigens een bijzonderheid is; in negen van de tien gevallen wordt een compromis bereikt lang voordat het gilde er bij betrokken wordt). Beide partijen blijven op hun standpunt staan, de Chen partij blijft volhouden dat de twist geprovoceerd was door Pan, de Panpartij blijft een zoengeld of dood van Chen eisen. Nu wendt de Panpartij zich tot het locale bestuur van de geheime vereniging waarvan zowel Chen als Pan lid waren; men gaat hiertoe eerst over wanneer alle andere pogingen gefaald hebben, want de rechtspraak van de veem-raden is summier en uiterst streng. Beide partijen worden door de locale "meester" in een geheime zitting gehoord en de "meester" vraagt het advies van "broeders" die de twist hebben bijgewoond. Indien de "meester" oordeelt dat de eis van Pan's familie gegrond is, dan kan hij Chen's familie opdragen een redelijk zoengeld te betalen; is Chen's familie niet daartoe in staat, dan moet zijn werkgever de rijsthandelaar betalen. Heeft ook deze niet de benodigde som, dan moet het gilde betalen. Chen komt weer te voorschijn, en de zaak is daarmee afgedaan. Ik geef dit voorbeeld om duidelijk te maken dat er een fundamenteel verschil is tussen organisaties, als het familie-verband, gilden, handelsverenigingen enz., en de geheime bonden. De eerste kunnen adviseren en trachten door overreding of zachte pressie een vergelijk tot stand te brengen; de laatste heeft uitvoerende macht, hij vaardigt bevelen uit en deze bevelen worden gevolgd, ook door personen die buiten de bond staan.

Stel nu dat Pan's familie reden heeft om niet met het toegewezen zoengeld tevreden te zijn en de dood van Chen eist. Beroep op een uitspraak van een locale geheime vereniging is niet mogelijk, daarom begint men met het

zoengeld te accepteren. Daar naast brengt de familie van Pan de zaak op het clan-niveau. Pan's broer wordt hiermede belast. Hij is, evenals zijn broer, een arme water-drager, maar hij heeft een neef die klerk is aan een regerings-bureau en deze heeft op zijn beurt een oom die bankier is en die in verbinding staat met de leiders van de clan. Indien nu klerk en oom overtuigd zijn dat dit een zaak is die het prestige van de clan raakt, kan de oom de zaak doorgeven aan één van de ouderen en invloedrijke familie-leden die nauw verwant zijn aan het Hoofd. Wanneer ook deze de kwestie van voldoende belang oordelen, komt de zaak inderdaad ten slotte bij de "Clan Elder" - die misschien in een geheel andere provincie woont als die waar de moord plaats vond.

Alle Clan Elders nu hebben hun eigen contacten met de hoge leiders van de geheime bonden, en zo komt de zaak nu voor een veemraad van de betrokken geheime vereniging, van, bijvoorbeeld, de groep der "verlichten" of "ingewijden". Dan wordt de hiërarchieke ladder weer afgedaald, thans geheel in het verenigings-verband. Vindt deze hoge raad dat de betrokken "meester" verkeerd beslist heeft, dan krijgt hij een terechtwijzing, Pan's familie moet het zoengeld aan Chen's familie of vrienden restitueren en Chen zelf krijgt alsnog de aanzegging dat hij zichzelf van kant dient te maken. Hetgeen Chen met grote spoed doet, want een eigen-gekozen dood is altijd pijnlozer dan de vernuftige variaties, die de "Knokploegen" van de geheime vereniging plegen toe te passen op personen die de bevelen van de vereniging niet opvolgen. Vlucht zal ook niet baten, er bestaan honderden manieren om de officiële politie te ontkomen, maar het aantal Chinezen dat gedurende de laatste eeuwen door de mazen van het disciplinaire net van de geheime verenigingen is heengeslipt kan men op de vingers van één hand tellen. In deze werken alle geheime bonden over geheel China nauw samen, immers dit is een aangelegenheid die het prestige van allen gelijkelijk aangaat. Ook thans nog houdt de rechtelijke macht zich angstvallig buiten alle geheime verenigingszaken, de regering weet dat de verenigingen zelf volkomen in staat zijn deze op hun eigen manier te regelen.

Het spreekt echter vanzelf dat regeringen van andere landen zich niet kunnen veroorloven hetzelfde standpunt in te nemen. De Nederlands-Indische regering is steeds krachtig tegen de eigenrechtige daden van de takken van geheime verenigingen onder de Chinese immigranten opgetreden, en heeft trachten duidelijk te maken dat hun bestaan overbodig is, daar de Nederlandse autoriteiten ten volle in staat zijn aan alle ingezetenen rechtszekerheid te geven en hun persoon en bezit te beschermen. Maar het wezen der geheime verenigingen is zo vergroeid met de Chinese geest, dat de invloed der bonden toch steeds is blijven bestaan. Zij treden echter zeer voorzichtig op, oefenen geen

eigen justitie meer uit en hebben zich gecamoufleerd als begrafenis- en spaar-verenigingen.

In China echter is hun invloed nog even groot als tevoren, hoewel er naar buiten meestal weinig van blijkt. Alleen wanneer een verenigingszaak hoge personen in het publieke leven raakt, wordt er wel eens iets van openbaar. Dit moge worden geïllustreerd door het volgende voorbeeld.

Een der huidige leiders van de Blauwe Bond is de heer Tu Yüeh-sheng, in de Chinese Who's Who in het Engels beschreven als "financier and philanthropist at Shanghai". In werkelijkheid is hij de machtigste man in Shanghai en omstreken, hoewel hij generlei officiële positie heeft. Hij controleert enige grote industriële ondernemingen, is het hoofd van alle vakverenigingen van havenwerkers en transportkoelies, van de bonden van Chinese scheepslieden, opium-kit houders en speelhuizen. De president van de Chinese kamers van koophandel is één zijner satellieten. Hij heeft een hoge rang in de Blauwe Bond, hoger dan Chiang Kai-shek en is alleen gehoorzaamheid verschuldigd aan het Hoofd van de Bond zelf, een zekere Huang Chinyung, wiens persoon overigens geheel in mysterie gehuld is. Dat zelfs de Generalissimo de heer Tu niet aan kan, bleek duidelijk toen Chiang Kai-shek met zijn anti-opium campagne begon; deze werd "nationwide" opgezet, opium werd geconfisceerd, opium rokers gearresteerd, enz. Maar in de Shanghai zone moest Chiang Kai-shek voorzichtig te werk gaan, immers hij kon zich niet veroorloven de belangen van Tu te schaden.

De oplossing was - in China - zeer eenvoudig; de Generalissimo benoemde de heer Tu als voorzitter van de "Opium Suppression Commission in Shanghai" en omstreken. Onder deze terzake uiterst kundige leiding werden enige opium schuivende landlopers met veel fanfare in het openbaar terechtgesteld, enige kleine opium-dons, waarmede Tu of één zijner ondergeschikten nog een oude rekening te vereffenen had, worden met veel misbaar officieel gesloten, een paar kisten inferieure opium werden op straat verbrand - en de handel kon toen verder rustig doorgaan.

Er was echter een tijd dat mevrouw Chiang Kai-shek nog dacht dat zij tegen het oude China in kon gaan. In de twintiger jaren, toen de Kuomintang legers hun grote militaire successen hadden behaald en Chiang Kai-shek de Centrale Regering stevig te Nanking gevestigd had, wilde Mevrouw een bezoek aan Shanghai brengen, om daar de Nieuw Leven Beweging te propageren en met zucht naar publiciteit een campagne op touw zetten tegen speelhuizen en bordelen. De Generalissimo ontried haar dit ten sterkste, immers hier zou men op het terrein van Tu Yüeh-sheng komen. Maar Mevrouw was toen nog vol van haar Amerikaanse idealen voor een "Nieuw China" en wilde haar plan toch doorzetten. Toen liet

Tu aan de Generalissimo weten, dat Mevrouw natuurlijk altijd in Shanghai welkom was, maar dat juist in dien tijd er een "crime wave" heerste en dat het op straat onveilig was, weshalve hij daarom voorstelde dat Mevrouw haar voorgenomen reis voor onbepaalde tijd zou uitstellen. Ook deze duidelijke waarschuwing sloeg Mevrouw in de wind en reisde naar Shanghai. Twee dagen na haar aankomst werd zij door "onbekende boosdoeners" in een gesloten auto ontvoerd en een week gevangen gehouden in een villa in de buitenwijken van Shanghai. Zij had daar een luxe-suite en werd met de grootste voorkomendheid behandeld, maar zij was en bleef gevangen. Na een week werd zij toen "gered" door agenten van Tu, die haar met veel beleefdheidsvertoon naar haar hotel terugbrachten, met duizenden excuses voor de "onveiligheid" van Shanghai. Mevrouw is toen kort daarop naar Nanking teruggereisd.

Een zeer recent geval is dat van Generaal Hu Tsung-nan, één der beste generaals van Chiang Kai-shek, die gedurende enige jaren het Hoofd was van de Centrale legers belast met de blokkade van de communisten zone, met hoofdkwartier te Sian. Hu Tsung-nan's troepen behoren tot de best-uitgeruste en geoefende in China en hij is onbetwist meester in die militaire zone. Verleden jaar vatte hij liefde op voor een prostitu'ee in een huis te Sian en wilde haar loskopen om haar in zijn harem op te nemen. De bordeelhouder nam echter geen genoegen met de "loskoop-som" en de Generaal liet het meisje toen eenvoudig door zijn militaire politie weghalen. Het toeval wilde echter dat de betrokken bordeelhouder een oud lid was van de geheime vereniging Ko-Lao-hui; hij klaagde zich bij de vereniging en kort daarna kwam er een barse instructie van Chiang Kai-shek, dat Generaal Hu het meisje moest terugzenden "daar hij een slecht voorbeeld aan zijn ondergeschikten had gesteld". In de Chungking theehuizen werd verleden jaar deze gebeurtenis als een romance verteld; het meisje zou hebben willen trouwen met een jonge man van haar keuze en alleen haar vak zijn blijven beoefenen om geld te sparen ten einde een eigen huishouding op te zetten. De bordeelhouder had grote sympathie voor het jonge paar, vandaar dat hij de zaak bij de Ko-lao-hui voortbracht..... Het klinkt heel mooi, maar men moet bedenken dat de Ko-lao-hui zeer sterk is in Szuchuan.

Ik kom thans op het politiek aspect der geheime verenigingen. Hierbij moet worden voorgehouden, dat de hoofden der bonden, evenals de Clan Elders der grote Chinese families, wat politieke verwickelingen betreft ver in de toekomst zien; waar wij met jaren rekenen, rekenen zij met eeuwen. Voorts is het individu voor hen in politieke zaken van nul en gener waarde, zij komen pas in beweging wanneer het gaat om de miljoenen bevolking van een gehele provincie.

De Japanse bezetting heeft dan ook noch de Clan Elders, noch de hoofden der geheime bonden ernstige zorgen gebaard. Zij waren van de beginne af aan overtuigd, dat de Japanse bezetting slechts tijdelijk zou zijn, of zij tien of twintig jaren zou duren was hun in wezen onverschillig. Wat hun interesseerde was hoe het leven van de Chinese massa's gedurende deze oorlog zo normaal mogelijk te houden. Vandaar dat de geheime bonden een grote rol hebben gespeeld in de ruil-handel welke gedurende de gehele oorlog bestaan heeft tussen bezet en Vrij-China. Of de regering in Chinese of Japanse handen was, maakte voor hen niet het minste verschil, hun domein immers is een "imperium in imperio", dat volkomen los en naast de "officiële" regering staat. Dat de Japanners soms ganse dorpen en steden uitmoorden, heeft ook niet veel indruk op hen gemaakt, immers zulke dingen komen sinds eeuwen op geregelde tijden in China voor en de Japanners zijn wanneer het er op aan komt niet wreeder dan de Chinese oorlogsheren of soldateska. In het algemeen zijn de Japanners zeer voorzichtig opgetreden, zodra een kwestie de directe belangen ener geheime vereniging raakte. Japannese stafofficieren vertelden mij zelf toen ik in 1941 in Peking was, dat de Koreaanse opium handelaars die onder de auspiciën van het Japanse leger floreerden, strenge instructies hadden nooit een nieuwe markt te openen zonder de locale vertegenwoordigers der grote geheime bonden daarin te kennen. Ik vrees dat zij een percentage van de winst aan hen hebben moeten afstaan.

Toen de Japanners, na Pearl Harbour, Shanghai bezetten, hebben zij Tu Yüeh-sheng met de grootste consideratie behandeld. Zij hebben hem eerst met zijn familie en gevolg op een speciaal schip naar HongKong gebracht, waar hij met de Japanse militaire autoriteiten onderhandeld heeft over een uitwisseling van producten tussen Bezet en Vrij China. Daarna is hij naar Chungking gereisd en heeft hier zijn intrek genomen in een luxueuze villa op de Zuid-oever, niet ver van het buitenverblijf van Chiang Kai-shek. Thans is hij weer naar Shanghai, zijn ouden "stamping ground", vertrokken.

Door de Japanse pers is een voorbeeld bekend geworden van samenwerking van de bonden met de Japanners tegen hun eigen landgenoten. In 1944 werd de Japanse opmars tegen de Chinese Centrale legers tot staan gebracht in het meer-district in de Provincie Hunan om en nabij het grote Tungting Meer. Dit district is door zijn natuurlijke gesteldheid ongeschikt voor militaire operaties van groter omvang: het wemelt van moerassen en nauwe, ondiepe waterwegen, wier loop alleen aan de locale vissersbevolking bekend is. De Japanse legerleiding verkreeg toen voor een aanzienlijke som gelds de samenwerking van twee locale leiders van de Blauwe Bond. Deze vaardigde de instructie uit dat alle leden, in die streek hoofd-

zakelijk bestaande uit vissers en bootslieden, zich met hun vaartuigen ter beschikking van het Japanse Leger moesten stellen. Aldus konden de Japanners voor het transport van hun troepen duizenden jonken, sampans en andere kleine vaartuigen gebruiken, met een bemanning die alle hoeken en gaten van dit moeilijke water-land kende; zo kon het Japanse leger met man en macht in korte tijd deze moeilijke zone, die de Centrale legerleiding als een onoverkomelijke hinderpaal had beschouwd in korte tijd passeren.

Hoe Tu Yüeh-sheng deze onverkwikkelijke zaak later met Chiang Kaishek in het reine heeft gebracht, is niet bekend.

Aan de andere kant hebben de geheime verenigingen gedurende de Japanse bezetting ook goed werk gedaan. Zij zijn actief geweest in de bescherming van medeleden die door de Japanse geheime politie werden achtervolgd, hebben dikwijls de Japanse en puppet-administratie gesaboteerd, leden die met de Japanners samenwerkten ten detrimente van Chinese belangen uit de weg geruimd en in het algemeen er het hunne toe bijgedragen het leven van de Chinese bevolking in de bezette gebieden zo normaal te houden als de bijzondere oorlogsomstandigheden veroorloofden.

Toen verleden zomer de Amerikaanse Marine attaché hier ter stede zich tot de ambassadeur wendde met een verzoek om advies welke Chinese instanties in bezet gebied in aanmerking zouden komen voor hulp bij de voorbereiding van een Amerikaanse landing op de Zuid-kust van China, werden daarvoor in de eerste plaats de geheime verenigingen aanbevolen. Immers het zijn deze, meer dan enige Chinese regeringsinstelling of andere organisaties, die de Chinese samenleving in al haar geledingen doordringen. Het pleit wel voor het "geheime" van deze verenigingen dat dit aspect van China voor de genoemde hoofdofficier - die zelf een lange Chinese ervaring heeft en nauw contact placht te onderhouden met alle Amerikaanse inlichtingenorganisaties hier te lande - geheel nieuw was. Hij heeft daarop door de betrokken militaire instanties materiaal laten verzamelen en vertelde mij later dat hij de raad had opgevolgd en de autoriteiten te Washington dienovereenkomstig had geadviseerd. Deze plannen zijn vanzelfsprekend niet tot uitvoering gekomen door de kort daarop volgende overgave van Japan.

Hierboven merkte ik op dat de bonden zich weinig ongerust hebben gemaakt over de oorlog met Japan. Het Chinese communistische vraagstuk is eigenlijk het enige politieke probleem dat hen dieper interesseert en zorgen baart. Dit is niet onbegrijpelijk, immers de communistische leer als gepredikt door het Yen-an bewind en zoals dit regime deze leer in zijn zone in praktijk brengt, druist in tegen alle oude Chinese tradities. De geheime bonden staan voor een handhaving van de oude Chinese maatschappij, met al haar goede en kwade

kanten. Locale oorlogsheren en groot-grondbezitters hebben meestal leidende posities in een geheime bond (immers zonder deze zouden zij zich niet kunnen handhaven) en deze zijn vanzelfsprekend scherp gekant tegen elke verandering in de status quo en vooral tegen de Yen-an ideeën omtrent herverdeling van het land, de vorming van een volksleger, enz. Het is alleen in sommige grote havensteden zoals Shanghai en Canton dat, vooral gedurende de Japanse bezetting, communistische propaganda gedirigeerd vanuit Yen-an, vat kreeg op leden van de Blauwe Bond onder fabrieks- en haven-arbeiders. Hiertegen is niet alleen de opperste leiding van de Blauwe Bond, maar ook die der andere bonden, onmiddellijk in beweging gekomen. De Chinese communistische partij is, zodra zij zich buiten haar eigen zone beweegt, in wezen ook een soort geheime vereniging maar één wier grondbeginselen lijnrecht in strijd zijn met die der oude bonden. Vandaar dat nu, door de dreiging van de Chinese communistische partij, tussen de verschillende grote geheime verenigingen een nauwe samenwerking is tot stand gekomen. Naar ik zeer vertrouwelijk vernam, vond kort na de overgave van Japan, te Chengtu een vergadering plaats van de Blauwe Bondsleider te Shanghai Tu Yüeh-sheng, de leider van de Kolao-hui "Grote Draak" T'ien Te-sheng, enige leiders van de Rode Bond en een vertegenwoordiger van de geheime bonden in Zuid-China.

Dit was na 1740 (zie hierboven) de eerste keer dat de opperste leiders der grote bonden zich aan één tafel verenigden. Meestal worden zaken van gemeenschappelijk belang behandeld door lagere leiders: de hoogste leiders vertrouwen elkaar namelijk niet al te zeer. Op deze conferentie zou het volgende zijn [overeengekomen]:

a) alle bonden zullen samenwerken voor een bestrijding van communistische invloeden onder hun leden, b) alle bonden zullen hun communistische leden "zuiveren", en c) men zal een geheim afgezant naar Yen-an zenden om besprekingen te voeren. Over de uitvoering van deze besluiten is mij verder nog niets bekend geworden, maar uit het feit dat, naar aan het begin van dit rapport werd gereleveerd, de "broeders" onlangs te Chungking een anti-Sovjet demonstratie wilden houden, zou men kunnen afleiden dat de "besprekingen" te Yen-an niet zo voorspoedig zijn verlopen.

Deze anti-communistische houding van de bonden brengt mij op het vraagstuk van hun uiteindelijke doelstelling. Wederkerige hulp schijnt een onvoldoende motivering van het feit dat zeker zestig procent van alle Chinezen zich bij een geheime vereniging aansluiten, en is ook een onvoldoende verklaring voor hun grote invloed. Men gaat zich afvragen welke bindende idee het is die deze bond-geschaakte menigte van politici en bedelaars, bankiers en straatrovers, geleerden en souteneurs, generaals en bandieten, millionnaires en haven-

koelies in een hecht verband bij elkander houdt en tot op zekere hoogte harmonisch doet samenwerken in één organisatie. Waar, ten slotte, deze brede, ondergrondse stroom, waar eigenlijk de gehele Chinese samenleving op drijft, naar toe voert. Het antwoord is: de handhaving van de Chinese traditionele "way of life".

Om deze toegewijde liefde voor een wijze van leven die de gemiddelde Westering zelden aantrekkelijk en meestal vrij erbarmelijk voor komt, te begrijpen, moet men zich in de eerste plaats rekenschap geven van het speciale cultuur en wijze van leven gedurende meer dan tweeduizend jaren vrijwel ononderbroken heeft voortbestaan tot op de dag van heden. Noch lange periodes van vreemde overheersing in het verleden, noch de modernisatie van enige aspecten van regering en maatschappij van meer recente jaren, hebben enige ingrijpende verandering kunnen teweeg brengen in het Chinese maatschappelijk bestel of de Chinese "way of life". De Chinees wenst, alle trompet-geschal van de Chinese propaganda bestemd voor het buitenland ten spijt, geboren te worden, te huwen, te werken, begraven te worden, kortom te leven en te sterven, zoals zijn voorvaderen dat gedurende eeuwen deden. De Chinese regering beschouwt hij, evenals zijn voorvaderen dat plachten te doen, als een noodzakelijk kwaad, waarmee men zo weinig mogelijk te maken moet hebben; en ons buitenlanders als barbaren, tegenwoordig tot zijn ergernis ook een noodzakelijk kwaad. Alle zaken van werkelijk belang voor de Chinees, wenst hij zelf te regelen, met zijn clan, zijn familie, zijn gilde of zijn geheime vereniging. Het zijn deze die hem de handhaving van zijn "way of life" garanderen, en het zijn derhalve ook deze die de miljoenen massa van het Chinese volk bij elkaar houden in een hecht verbond.

Bron

Rapport over het Chinese geheime verenigingsleven (met begeleidende brief van de Ambassadeur Lovink op 2 april 1946 gericht aan de Minister van Buitenlandse Zaken).

Inventaris Code Archief ministerie van Buitenlandse Zaken 1945-1954 (China, binnenlandse staatkunde 1945-1954)

Toegangsnummer 2.05.117, 14009

高
羅
佩